

I

Саспи ми у главу сјај док крв на уши
удари, и славуј просторе заглуши!
Кроз зелене цеви када звезде сиђу
Право у срце — тешко ономе кога мимоиђу
Несреће које су му биле намењене
О уши моје кроз свет ко антене!
Виде ли мртви сунце када зађе
Или га желе. Срећан је само песник кога снађе
Рана, да нико не упозна тежу
С којом звер у срцу нађе равнотежу!
Слушај помера се под земљом пролеће
Сат без сказаљки невреме покреће
Вишком снаге се јавише славуји
Знацима који претходе олуји!

II

Шикљају под земљом кристали као пруће
Лутање још увек не значи беспуће.
Зрно које нема чега да се стиди
Подсећа на чист ваздух кад се види.
Живац предодређен да га проказује
Осећа није близу, али чује
То што нас раздваја још нас повезује!
Тајни магнети га преко света вуку
Ко ветар што гони звезде да се туку.
Још једино лута и мисли својом главом
Зрно које ми прети заборавом.
И ако не види све нас разликује
Срцем што с нама у сну сарађује
Док свемир последње звезде оплакује!

III

Даљи си од циља него циљ од тебе
Увек у страху да летиш без потребе.
Несрећа кроз жице у градове стиже
Ти што даље одеш све си нама ближе.
Простор је кавез што од тебе стрепи
Док те видимо знамо нисмо слепи.
У дивној немаштини крилати куршуме
Опевавају ватре бивше шуме.
Простори немају осим твога духа
Никог ко лети, а може без ваздуха
Мислећи на тебе где заборависмо те
Ал' у теби оста мој тужни животе
Све што престаде и заувек оде
Преко слепог света куд га очи воде.